

ňuje dále zaměstnavatele, aby propustil předčasně zaměstnance. Oznamovací povinnost je tudíž uložena zaměstnanci v § 20, odst. 1 v zájmu zaměstnavatelově a jest proto na zaměstnanci, aby prokázal, že jeho oznámení, že mu brání ve výkonu služby nemoc nebo úraz, zaměstnavatele skutečně došlo. V souzené věci však bylo odvolacím soudem zjištěno jen, že Marie T. jménem žalobce psala žalovanému, že nemoc potrvá ještě asi 5 nebo 6 dní, nebylo však zjištěno, zda tato zpráva žalovaného skutečně došla. Bude proto i v tomto směru řízení doplniti (§ 182 c. ř. s.).

Čís. 15452.

Vyúčtování starého dluhu, připočtení jiných dluhů a vystavení nového dluhopisu o nové jednotné listině zakládá po případě novaci podle § 1376 obč. zák.

Není-li jinak ujednáno, zaniká smlouvou o obnovu i ručení rukojmího a plátce.

(Rozh. ze dne 1. října 1936, Rv I 1561/36.)

Žalující spolek přednesl, že poskytl Antonínu S-ovi zápůjčky v částce 6.500 Kč, za niž se žalovaný zaručil jako rukojmí a plátce. Poněvadž pohledávka ta jest proti Antonínu S-ovi nedobytná, domáhá se žalobce jejího zaplacení na žalovaném. Proti žalobě namítl žalovaný, že zažalovaná pohledávka zanikla proti vypůjčitelu novací a že důsledkem toho zanikl i jeho, žalovaného, závazek jako rukojmího a plátce. Prvý soud uznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Rozhodnutí věci závisí na tom, zdali ve zřízení nového dluhopisu ze dne 24. ledna 1932, v němž zažalovaná pohledávka ve výši 6.500 Kč se zadrženými úroky až do 24. ledna 1932 byla sečtena s jinými pohledávkami a proměněna v jednotný dluh v částce 24.950 Kč, aniž nová listina obsahovala zmínku o žalovaném, jenž ručil jako rukojmí a plátce podle dlužního úpisu ze dne 13. února 1931, nutno spatřovati novaci ve smyslu § 1376 obč. zák. a zdali v kladném případě zaniklo ručení žalovaného. Odvolací soud řešil obě otázky docela správně. Z dluhopisu ze dne 13. února 1931 je viděti, že tam šlo o dluh Antonína S. ve výši 6.500 Kč, za který žalovaný a manželé S-ovi ručili jako rukojmí a plátci. Z nového dluhopisu ze dne 24. ledna 1932 vyplývá, že v něm původní dlužník a manželé S-ovi uznali společný dluh v částce 24.950 Kč, v němž — jak nesporno — jest shora uvedený dluh obsažen. Tento postup, t. j. vyúčtování starého dluhu, připočtení jiných dluhů a vystavení nového dluhopisu o jednotné jistině zakládá však novaci ve smyslu § 1376 obč. zák.; tvrzení dovolatelovo, že došlo k nové smlouvě

jen proto, že dřívější neobsahovala intabulační doložku, jest nerozhodné, ježto také opakování smlouvy má v zápětí, že nová smlouva, nastupující na místo původní, jest novým právním důvodem. Jde-li však v projednávaném případě o novaci, platí také ustanovení § 1378 obč. zák. Vždyť jest také ručení rukojmího a plátce rukojemstvím v širším slova smyslu, jež se ovšem liší od pasivní koreality jednak tím, že je závislé na hlavním dluhu, jednak plným postižním právem, od pouhého rukojemství však nedostatkem subsidiarity a mimo to tím, že pro ně neplatí zvláštní ustanovení § 1367 obč. zák. (dvorský dekret ze dne 19. září 1837 čís. 229 Sb. z. s.). Poněvadž tudíž i ručení rukojmího a plátce zůstává závislým na hlavním dluhu, jest přisvědčiti názoru odvolacího soudu, že také jeho ručení zaniká smlouvou o obnovu, pokud se účastníci neustanoví zvláštní dohodou o tom na něčem jiném (§ 1378 obč. zák.). To se však v souzeném případě nestalo.

Čís. 15453.

§ 12 odp. ř.

K otázce pasivního oprávnění k odpůřčí žalobě.

Lze nastupovati odpůřčí žalobou na toho, kdo nabyt na základě odporovatelného jednání dalšího práva (práva požívání).

Odpůřčí žalobě nevádí zákaz zcizení a zadlužení poznamenaný na nemovitosti.

(Rozh. ze dne 1. října 1936, Rv II 333/34.)

Žalobce přednesl, že žalovaný postoupil ideální polovinu své nemovitosti spolužalované své manželce v úmyslu ho zkrátiti a že o tomto zkracovacím jeho úmyslu věděla i spolužalovaná nabyvatelka nemovitosti (manželka žalovaného). Na nemovitosti té zřídila poté žalovaná žalovanému právo bezplatného požívání na doživotí a toto právo bylo vloženo do pozemkové knihy spolu se zákazem zcizení a zadlužení ve prospěch dětí žalovaných. Žalobce se domáhá bezúčinnosti kupní smlouvy, podle níž žalovaná nabyt ideální poloviny nemovitosti patřící dříve žalovanému, a dále výroku, že žalovaná jest povinna trpěti, by žalobce na onu polovinu nemovitosti vedl exekuci a by byl žalovaný povinen rovněž trpěti, by na onu nemovitost byla vedena exekuce právem zástavním v pořadí před právem bezplatného doživotního požívání zapsaného ve prospěch žalovaného v knize pozemkové. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** zamítl žalobu stran žalovaného máje za to, že žalovaný není ke sporu pasivně legitimován.

N e j v y š š í s o u d obnovil stran žalovaného rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobce dovozuje, že žalovaný Alois V. jest v tomto sporu pasivně legitimován. Právní jednání, kterému žalobce odporuje, spadá do doby, kdy již nabyt účinnosti zákon čís. 64/31 Sb. z. a n., kterým se vydávají